

Από το Συναξάρι - Ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Σεπτεμβρίου, 2017

Αυτό το νεοφανές άστρο του στερεώματος της Εκκλησίας, ο όσιος Σιλουανός -κατά κόσμον Συμεών Ιβάνοβιτς Αντόνωφ- γεννήθηκε το 1866 σε οικογένεια χωρικών της περιφέρειας Ταμπόφ της Ρωσίας. Από την ηλικία των τεσσάρων ετών αναρωτιόταν: «Πού είναι αυτός ο Θεός; Όταν μεγαλώσω, θα γυρίσω όλη την γη αναζητώντας του!»

Όταν μεγάλωσε, οι βίοι των αγίων και τα θαύματά τους πυρπόλησαν την νεανική του καρδιά από αγάπη προς τον Θεό, ο νους του προσκολλήθηκε στην αδιάλειπτη μνήμη του και προσευχόταν πολύ με δάκρυα. Η χαρισματική αυτή κατάσταση, που διήρκεσε τρεις μήνες, διήγειρε μέσα του τον πόθο για τη μοναχική ζωή. Νέος όμως, εύθυμος εκ χαρακτήρος και προικισμένος με εξαιρετική φυσική δύναμη, επανήλθε στην κοσμική ζωή και συμμετείχε σε όλες τις διασκεδάσεις του χωριού. Καποια ημέρα σε μία συμπλοκή παρά λίγο θα σκότωνε ένα συγχωριανό του. Λίγο καιρό μετά από αυτό το επεισόδιο αποκοιμήθηκε ελαφρά και είδε στον ύπνο του ένα φίδι να σύρεται μέσα του από το στόμα. Μαζί με την αηδία που ένοιωσε άκουσε την φωνή της Θεοτόκου να του λέει με ασυνήθιστη γλυκύτητα: «Κατάπιες στο όνειρό σου φίδι και δεν σου άρεσε· το ίδιο δεν άρεσει και σε μένα να βλέπω τα έργα σου».

Ύστερα από την κλήση αυτή η ζωή του άλλαξε ριζικά. Αισθάνθηκε βαθιά αποστροφή προς την αμαρτία και κυριευμένος από θερμή μετάνοια δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο παρά μόνο το Άγιον Όρος και τη μέλλουσα κρίση. Το 1892, αμέσως μόλις τελείωσε την στρατιωτική του θητεία, ζήτησε από τον άγιο Ιωάννη της Κροστάνδης να εύχεται γι' αυτόν «να μην τον κρατήσει ο κόσμος» και ανεχώρησε για το Περιβόλι της Παναγίας. Εισήλθε ως δόκιμος στη ρωσική μονή του αγίου Παντελεήμονος, που τότε βρισκόταν στο ύψιστο σημείο της ακμής της και αριθμούσε δύο χιλιάδες περίπου μοναχούς.

Μετά τη γενική εξομολόγηση που έκανε στην αρχή της νέας του ζωής, ο πνευματικός του είπε ότι συγχωρήθηκαν όλες του οι αμαρτίες και ο νεαρός δόκιμος παραδόθηκε στη χαρά. Έτσι, έχασε τη βαθιά του μετάνοια και άρχισε να πολεμείται από σαρκικούς λογισμούς, που τον έδιωχναν στον κόσμο για να νυμφευθεί. Ο πνευματικός του συμβούλευσε ποτέ να μη συγκατατίθεται στους λογισμούς, αλλά να

τους διώχνει αμέσως με την επίκληση του ονόματος του Ιησού. Από τη στιγμή εκείνη ο μακάριος δούλος του Θεού δεν δέχθηκε κατά τα σαράντα πέντε χρόνια της μοναστικής του ζωής ούτε έναν απρεπή λογισμό. Με απόφαση είπε στον εαυτό του: «Εδώ θα πεθάνω για τις αμαρτίες μου» και άρχισε με πύρινη αδιάλειπτη προσευχή να ζητά από τον Κύριο να τον ελεήσει, την μεν ημέρα στην βαριά και κοπιαστική διακονία του μύλου, που εκτελούσε με ακρίβεια και ολοκληρωτική απάρνηση του ιδίου του θελήματος, κυρίως όμως τη νύκτα, την οποία περνούσε όλη σχεδόν με ζέουσα προσευχή, όρθιος ή καθισμένος σ' ένα σκαμνί. Όταν απέκαμε από την εξάντληση, δεν ξάπλωνε, αλλά κοιμόταν καθισμένος στο σκαμνί δεκαπέντε έως είκοσι λεπτά και σηκωνόταν πάλι για προσευχή. Συνολικά κοιμόταν δύο ώρες το εικοσιτετράωρο και αυτές διακεκομμένες.

Είχαν περάσει τρεις μόνο εβδομάδες από την άφιξή του στο μοναστήρι, όταν κάποιιο βράδυ, καθώς προσευχόταν μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, η ευχή του Ιησού εισέδυσσε στην καρδιά του και άρχισε να ενεργείται εκεί μόνη της απαύστως ημέρα και νύκτα. Τη σπάνια και μεγάλη αυτή δωρεά, που μερικές φορές χαρίζει ο Θεός στους αρχαίους, ακολούθησε σκληρός αγώνας κατά των λογισμών που του υπέβαλλαν οι δαίμονες. Άλλοτε του έλεγαν ότι είναι άγιος, άλλοτε πάλι τον έριχναν σε απόγνωση πως δεν θα σωθεί. Μια νύκτα, την ώρα της προσευχής το κελλί του γέμισε έξαφνα από ασυνήθιστο φως, που διεπέρασε όλο του το σώμα. Η ψυχή του ταραχθηκε. Η προσευχή, αν και συνέχισε να ενεργείται μέσα του, είχε χάσει τη συντριβή, και ο δόκιμος Συμεών κατάλαβε ότι επρόκειτο περί σατανικής πλάνης.

Έξι μήνες πάλευε με αυτές τις δαιμονικές επιθέσεις, προσευχόμενος με όλη τη δυνατή ένταση οπουδήποτε και αν βρισκόταν, είτε στον ναό είτε στο διακόνημα του μύλου είτε στο κελλί, ώσπου έφθασε σε εσχάτη απόγνωση. Καθισμένος μία ημέρα στο κελλί του πριν από τον εσπερινό, σκέφθηκε: «Ο Θεός είναι αδυσώπητος». Την ίδια στιγμή ένοιωσε τελεία εγκατάλειψη και η ψυχή του για μία ώρα περίπου βυθίσθηκε στο σκοτάδι απερίγραπτης αγωνίας. Την ώρα του εσπερινού, ενώ προσευχόταν με την ευχή: «Κυριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό», έχοντας το βλέμμα του προσηλωμένο στην εικόνα του Χριστού του τέμπλου του παρεκκλησίου του μύλου, ξαφνικά τον περιέλαμψε υπερφυσικό φως -ιλαρό και γλυκύτατο αυτήν την φορά- και είδε τον Χριστό ζωντανό να τον ατενίζει με ανεκκάλητη πραότητα. Η θεία αγάπη διεπέρασε όλη του την ύπαρξη και άρπαξε το πνεύμα του στη θεωρία του Θεού, έξω από τα σχήματα του κόσμου.

Στα επόμενα σαράντα πέντε χρόνια του μοναχικού του βίου ακατάπαυστα μαρτυρούσε ότι διά του Αγίου Πνεύματος γνώρισε τον ίδιο τον Κύριο, ο οποίος του εμφανίσθηκε και του απεκάλυψε την χάρη του στην πληρότητά της. Το όραμα αλλοίωσε τόσο την ψυχή του από άμετρη αγάπη προς τον Κύριο, ώστε ακόρεστα πια το πνεύμα του, νύκτα και ημέρα στραμμένο προς τον Ηγαπημένο, έκραζε: «Διψά η ψυχή μου τον Κύριο και με δάκρυα τον ζητώ. Πώς να μη σε ζητώ; Συ πρώτος με

ζήτησες και μου έδωσες να γευθώ την γλυκύτητα του Πνεύματος του Αγίου, και η ψυχή μου σε αγάπησε ολοκληρωτικά».

Μόλις πέρασε ο πρώτος καιρός μετά την εμφάνιση του Κυρίου, οι δαίμονες όρμησαν πάλι εναντίον του με λογισμούς τώρα υπερηφανείας. Ο Συμεών συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις στον αγώνα για καθαρή προσευχή. Κατά καιρούς παρηγοριόταν από ολιγόχρονες επισκέψεις της χάριτος, αλλ' όταν αυτή τον εγκατέλειπε και εμφανίζονταν δαίμονες, η οδύνη της ψυχής του ήταν απερίγραπτη. Προκειμένου να κρατήσει αναφαίρετη τη χάρη μέσα του, άρχισε ένα μακροχρόνιο και εξαιρετικά επίπονο αγώνα, που συχνά ξεπερνούσε τις συνηθισμένες ανθρώπινες δυνάμεις.

Το 1896 εκάρη μικρόσχημος μοναχός με το όνομα Σιλουανός. Εξωτερικά συνέχισε να ακολουθεί τη γενική τάξη της μονής, αλλά η ένταση του εσωτερικού του βίου τον δίδασκε σταδιακά την τελειότερη ασκητική πράξη.

Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια μαρτυρικών αγώνων από την ημέρα που του εμφανίσθηκε ο Κύριος· και μία νύκτα, όταν σηκώθηκε από το σκαμνί του για να κάνει μετάνοιες, ένας δαίμονας εμφανίσθηκε μπροστά στην εικόνα του Χριστού περιμένοντας να δεχθεί αυτός την προσκύνηση. Ο Σιλουανός με οδύνη καρδιάς ζήτησε την βοήθεια του Κυρίου και άκουσε στην ψυχή του την απάντηση: «Οι υπερήφανοι πάντα έτσι υποφέρουν από τους δαίμονες». «Κυριε», είπε ο Σιλουανός, «δίδαξέ με, τι πρέπει να κάνω για να ταπεινωθεί η ψυχή μου;» Και πήρε την απάντηση: **«Κράτα τον νου σου στον άδη και μη απελπίζου»**.

Με τον λόγο αυτό -παρακαταθήκη στη γενεά μας- ο Θεός του απεκάλυψε ότι κάθε ασκητικός αγώνας πρέπει να αποβλέπει στην απόκτηση της ταπεινώσεως του Χριστού, κατά τον λόγο του: «Μάθετε απ' εμού, ότι πράος ειμι και ταπεινός τη καρδιά» (Ματθ. 11:29), και ότι αυτή η ταπείνωση είναι η βασιλική και ασφαλής οδός που οδηγεί στην καθαρή προσευχή και στην απάθεια. Έλεγε πως, μόλις ο νους του έφευγε από την μνήμη του πυρός της κολάσεως, οι λογισμοί αποκτούσαν πάλι δύναμη.

Στο εξής, τηρώντας ως κανόνα απλανή τον λόγο του Κυρίου, πορευόταν σταθερά στην οδό της δεσποτικής ταπεινώσεως. Η χάρη ενοίκησε μονίμως μέσα του· αλλά όταν αυτή ελαττωνόταν εξαιτίας του ευμεταβλήτου της ανθρωπίνης φύσεως -από το οποίο έπασχε ακόμη ο Σιλουανός- έχυne οδυνηρά δάκρυα. Πέρασαν άλλα δεκαπέντε χρόνια εντατικού αγώνα, μέχρις ότου αποκτήσει πλήρη κυριαρχία επάνω σε κάθε κίνηση της καρδιάς του και εισέλθει κατά την τελευταία δεκαπενταετία του επίγειου βίου του στη μακαρία κατάσταση της απαθείας.

Το 1911 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός. Εκείνη περίπου την εποχή, ποθώντας η αδιάλειπτη προσευχή του να είναι απερίσπαστη, ζήτησε από τον ηγούμενο την

ευλογία να αφήσει το διακόνημα του οικονόμου που είχε και να πάει στο παλαιό Ρωσικό -εξάρτημα της μονής που βρίσκεται υψηλότερα στο βουνό- όπου χάρη στην ερημική ησυχία του τόπου ζούσαν αυστηροί ασκητές. Εκεί έπαθε ψύξη στο κεφάλι και έως τον θάνατό του υπέφερε από μαρτυρικούς πονοκεφάλους, τους οποίους θεώρησε ως παιδαγωγική τιμωρία, επειδή είχε κάνει το θέλημά του.

Ενάμισυ χρόνο αργότερα το μοναστήρι τον ανεκάλεσε στο διακόνημα του οικονόμου, στο οποίο παρέμεινε ως το τέλος της ζωής του. Επιστρέφοντας στην υπακοή του, μολονότι ανέλαβε υπό την ευθύνη του διακοσίου περίπου εργάτες, η προσευχή του έγινε θερμότερη παρά στο παλαιό Ρωσικό. Κάθε πρωί περιερχόταν τα εργαστήρια, για να κατανείμει τις εργασίες της ημέρας και επέστρεφε πάλι στο κελλί του να προσευχηθεί με δάκρυα γι' αυτούς τους ανθρώπους και τις οικογένειές τους, «για τον λαό του Θεού». Έχοντας λάβει από το Άγιο Πνεύμα το χάρισμα να βιώνει ενεργώς την απέραντη αγάπη του Χριστού προς τον κόσμο, με πύρινα δάκρυα προσευχόταν αδιαλείπτως για όλη την ανθρωπότητα, για όλον τον Αδάμ, ιδιαιτέρως δε για τους κεκοιμημένους. Έλεγε: «Να προσεύχεσαι για τους ανθρώπους σημαίνει να χύνεις αίμα»· και δίδασκε ότι το κριτήριο της αληθινής πίστεως είναι η αγάπη προς τους εχθρούς.

Αυτός ο ταπεινός αγιορείτης μοναχός, που έζησε όλα τα χρόνια της μοναχικής του ζωής ένα μαρτυρικό αγώνα στην αφάνεια, άφησε ως κληρονομιά στην Εκκλησία -σαν ένας νέος προφήτης- την προσευχή υπέρ του κόσμου· αυτή είναι η σύνθεση του χριστιανισμού και η συντομότερη οδός για την επίτευξη της τελειότητας. Στηρίζοντας τον κόσμο με την προσευχή του και δεόμενος στον Κύριο να τον γνωρίσουν εν Πνεύματι Αγίω όλοι οι λαοί της γης, ετελείωσε εν ειρήνη τον επίγειο δρόμο του στις 24 (π.η. 11) Σεπτεμβρίου 1938.

(Από το βιβλίο: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Τόμος πρώτος, Σεπτέμβριος. Εκδόσεις "Ίνδικτος")

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>
